

udbetales. Jeg maa borttage ethvert Haab i saa Henseende ogsaa for Fremtiden.

Jeg kommer saa til Justitsministeren. Den højtærede Justitsminister forsvarede jo hver anden Præst, hver Lærer og hver velmenende Dame imod de Angreb, jeg havde rettet mod dem forleden, og han forsvarede dem paa en Maade, som de er langt bedre tjente med end jeg; idet jeg nemlig ikke udtalte mig saa uartig, som den højtærede Justitsminister lod skinne frem. Det, jeg sagde, var, at hver anden Præst, enhver Lærer, alle Forældre og enhver velmenende Dame betragter sig som sagkyndige i Børnelovsarbejdet. Den højtærede Justitsminister mente, at det af mine Udtalelser fremgik, at i Virkeligheden kun Kommissionens Medlemmer var sagkyndige. Men jeg udtalte lige det modsatte, idet jeg sagde: foruden alle de, der i Virkeligheden arbejder med disse Spørgsmaal, dem betragter jeg altsaa som sagkyndige. Jeg afviste endog ikke Kritik fra de andre, som jeg ikke i og for sig betragter som sagkyndige, idet jeg sagde: derfor tror jeg ikke, man skal tage denne mangesidige Kritik alt for højtideligt, selv om man skal være opmærksom paa den. Derved har jeg reserveret mig imod at ville fornærme en saa stor Del af Befolkningen som alle Forældre og enhver velmenende Dame.

Den højtærede Justitsminister ønskede, at jeg vilde tale noget mere om, hvorfor vi ikke i Loven vilde fastsætte, at der skulde vælges Kvinder. Det skal jeg gerne gøre, naar jeg udtrykkelig bliver opfordret dertil. Det er af den Grund, at jeg troede, at vi efter at have gennemført fuldkommen almindelig Valgret ogsaa var naaet dertil, at vi ikke skabte en Række privilegerede Stillinger for henholdsvis Kvinder eller Mænd, hvor den almindelige Valgret fik Ordre til at anbringe en Kvinde eller en Mand. Det er ud fra den Betragtning, jeg mener, man ikke bør reservere Værgeraadsarbejdet specielt for Kvinder eller specielt for Mænd. Man maa i hvert enkelt Tilfælde vælge dem, man anser for bedst egnede dertil — jeg er ikke i Tvivl om, at det i Regelen bliver en Mand.

Den højtærede Justitsminister udtalte sig med Hensyn til min Kritik af Lovforslaget, forsaavidt den sociale Forsorg af Børn angaar, derhen, at hvis det drejede sig om uopdragelige Børn, maatte de gaa ud af Værgeraadsarbejdet, saa maatte de ind under Fattigvæsenet. Det var det samme Spørgsmaal, som den ærede foregaaende Taler berørte. Nej, det vilde

netop være meget uheldigt. De Børn, der betragtes som uopdragelige fra Værgeraadsinstitutionens Side, er i Regelen enten unormale eller stærkt forbyderiske — ofte er de i sidste Fald ogsaa unormale, det skyldes arvelig Degeneration. Men det er i begge Tilfælde Børn, som Forældrene eller Fattigvæsenet er ganske ude af Stand til at tage sig af. Derfor finder jeg det overmaade uheldigt, naar man beskæftiger sig med Lovgivning paa dette Omraade, at give Værgeraadsinstitutionen Tilladelse til, naar den har faaet dem saa langt ind under fornuftige Forhold, at sige: „Hvis I ikke kan tumle dem, kan I bare levere dem ud paa fri Felt“. De trænger nemlig i endnu højere Grad til at tages under Forsorg fra det offentlige Side end de Børn, der i øvrigt er under Værgeraadsarbejdet. Dette er et Punkt, som jeg kan tale om af praktisk Erfaring, fordi jeg ved, hvor vanskeligt det har været, selv for en saa stor Kommune som Frederiksberg, der dog ikke savner Anbringelsessteder, at finde Steder for disse Børn, som er afleverede af Værgeraadet som uopdragelige. Derfor er det nødvendigt, at vi, som beskæftiger os med dette Spørgsmaal, tager det op: Hvor skal disse forbyderiske eller abnorme Børn blive af, hvor skal de anbringes, naar Værgeraadsinstitutionen ser sig nødsaget til at opgive dem, hvis man overhovedet mener, at Værgeraadsinstitutionen skal opgive dem? Det er et Spørgsmaal, jeg mener, vi kan drøfte nærmere i Udvalget.

Jeg saa, at den højtærede Justitsminister gjorde et svagt Forsøg paa at stille min Fortid i Modsetning til min Nutid, forsaavidt min Stilling til Folkeregisteret angaar. Jeg tror dog ikke, det er nødvendigt at forsøge gennem en Udredning af Forholdet den Dag, da vi forhandlede om den vederlagsfrie Behandling, og Forholdet i Dag at søge at rehabilitere min logiske Sans og Indsigt i Forsørgelsesvæsenet. Men forsaavidt den højtærede Minister skulde nære noget Ønske om, at jeg skal klare mit Standpunkt overfor ham, er jeg til enhver Tid parat dertil. Det er saa meget mindre nødvendigt, som jeg har anerkendt, at den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister vilde løse Spørgsmaalet, var langt mere effektiv og hurtig end den, jeg i sin Tid havde tænkt mig.

Jeg skal slutte med at sige, at der er en beklagelig Forskel mellem den højtærede Justitsministers Bogstav og hans Aand. Aanden er redebon, og den er jeg fuldstændig i Stand til at acceptere, men